

Αδελφοί μου,

"Στώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Θά συνεχίσωμεν τό μάθημά μας γύρω ἀπό τό Μόνιμον "Άτομον, πού θά δῆτε στό τέλος, ὅτι, αὐτό εἶναι ἡ ἀτομικότης σας.

Εἴχαμεν πεῖ ὅτι τό Μόνιμον "Άτομον, εἶναι, τό ὑλικόν κέντρον γύρω καί ὑπό τοῦ ὁποῦ κτίζεται τό παχυλόν ὑλικόν σῶμα καί περικλεθεῖ ὄλην τήν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότηταν ὅσων ἀφορᾷ τό παχυλόν ὑλικόν σῶμα τοῦ Ἄνθρώπου, ἀπό τήν στιγμήν τῆς ἐνσαρκώσεως μέχρι τῆς στιγμῆς πού ἡ ὄντοτης θά ἀφήσῃ τό ὑλικόν σῶμα νά διαλυθῇ.

Μέσα στό κέντρον αὐτό τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ ἀτόμου πού εἶναι στήν αἰθερικὴν του ὑπόστασιν πάντοτε, δυναμικά, εἶναι τό Ψυχικόν Μόνιμον "Άτομον, γύρω ἀπό τό ὁποῖον καί ὑπό τοῦ ὁποῦ κτίζεται τό Ψυχικόν σῶμα τοῦ Ἄνθρώπου σέ κάθε ἐνσαρκώσιν. Ὅμως, ἔχει μέσα τό κάθε τι πού ποτέ Ψυχικόν σῶμα ἔχει δώσει εἰς τήν ὄντοτητα, μιλοῦμεν γιά προγενέστερες ἐνσαρκώσεις.

Τό Νοητικόν Μόνιμον "Άτομον εἶναι ἐπίσης τό κέντρον ἐκεῖνο γύρω ἀπό τό ὁποῖον καί ὑπό τοῦ ὁποῦ κτίζεται τό Νοητικόν σῶμα τοῦ Ἄνθρώπου κατώτερον καί ἀνώτερον. Καί σάν Πανσοφία, Παντοδυναμία καί Παναγαθότης κτίζεται μέσα στόν Χρόνον καί τόν Χῶρον, τό Νοητικόν σῶμα τοῦ Ἄνθρώπου πού θά ἔλεγα ὅτι εἶναι καί τό κυριώτερον σῶμα τοῦ Ἄνθρώπου.

Ὅστε τό πραγματικόν κέντρον τοῦ Κόσμου Ἄτόμου δέν εἶναι οὔτε στήν αἰθερικὴν ὕλην πού ἀντιστοιχεῖ μέ τήν παχυλὴν ὕλην οὔτε καί στήν Ψυχικὴν ὕλην οὐσίαν, ἀλλά εἰς τόν Νοητικόν κόσμον καί στήν Νοητικὴν Οὐσίαν.

Γιατί ὄχι στήν Νοητήν; Γιατί τό Νοητικόν Μόνιμον "Άτομον εἶναι ἀκριβῶς τό μέρος ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποῦ καί μέσον τοῦ ὁποῦ πλέον, ἡ ὄντοτης, ἡ Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσης, ἡ προέκτασις τῆς θείας Μονάδος ἑαυτοῦ μας ἀπό τήν ἀόρατον θείαν Κατάστασιν εἰσέρχεται μέσα στόν κόσμον τῆς Χωριστικότητος.

Ὅστε, τό Μόνιμον "Άτομον, εἶναι, ὡς ἔκφρασις, μέσον ἐκφράσεως τό κέντρον γύρω ἀπό τό ὁποῖον κτίζεται μέσα στόν κόσμον τῆς Χωριστικότητος ἡ ὄντοτης καί ἡ ὑπόστασις τοῦ Ἄνθρώπου. Ὅμως, Δυναμίει.

Τό Μόνιμο "Άτομον πού εὐρίσκεται; Νόμος Αἴτια, τό Μόνιμο "Άτομο πού εἶναι;

Μεταχειρίζομαι τήν λέξιν εὐρίσκεται καί τήν λέξιν εἶναι, καί ἔχω τόν λόγον μου.

Τό ἓνα εἶναι στόν κόσμον τοῦ ὑπάρχω, τό ἄλλο εἶναι στόν κόσμον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Ὅστε τό Μόνιμο "Άτομο, εἶναι, μέσα στόν κόσμον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ; Ναι.

Τό Μόνιμον "Άτομον, εἶναι, Ἰδιότης τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΘΕΙΑΣ ΜΟΝΑΔΟΣ ἑαυτοῦ μας. Εἶναι, Ἰδιότης τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ θείας Μονάδος τοῦ ἑαυτοῦ μας, προσέξετε στό σημεῖον αὐτό. Ἰδιότης, καί ὡς Ἰδιότης εἶναι εἰς τοὺς Ὑπέρ Νοητοὺς κόσμους, εἰς τοὺς Νοητοὺς κόσμους. Ὡς ἔκφρασις πλέον, εἶναι, εἰς τοὺς Νοητικοὺς κόσμους, Ψυχικοὺς καί παχυλόν ὑλικόν κόσμον.

Ὅστε τό βλέπομεν σέ ὄλους τοὺς κόσμους. Στους Νοητοὺς, Μόνιμο "Άτομο, Νόμον - Αἴτια. Καί τό Μόνιμον "Άτομον πού ἐνσαρκώνει οἰουδήποτε Ἄνθρωπον, εἶναι, Νόμος - Αἴτια, ἡ Ἰδέα Ἄνθρωπος.

Ἐκφρασις, τό Μόνιμον "Άτομον ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, οἰουδήποτε Ἄνθρώπου πού ἔχει ποτέ ἐνσαρκωθῇ. Ἰδέα καί μορφή.

Ποίαν σχέσιν τώρα ἔχει ἡ Ἰδέα μέ τήν μορφήν; Ἰδέα - Νόμος μέ τήν ἔκφρασιν;

Ἡ ἔκφρασις ἔχει ἀνάγκην κάποιου μέσου, τοῦ Νοῦ, εἰς τοὺς πῶς χαμηλοὺς κραδασμοὺς του, καί ὡς πῶς χαμηλοὺς κραδασμοὺς τοῦ Νοῦ λέγω τήν παχυλὴν ὕλην, τὰ αἰθερικά ἀντίστοιχα, τήν Ψυχικὴν καί τήν Νοητικὴν. Ἡ Νοητὴ Ὑπερουσία καί πέραν τοῦ-

των είναι οι πραγματικοί κόσμοι Νόμοι - Αίτια, του Μονιμου Ἀτόμου, Μακροκοσμικῶς ἢ Μικροκοσμικῶς. Προσέξτε στο σημεῖον αὐτό.

Νά δώσω ἓνα πολύ πτωχό παράδειγμα, φτωχό γιατί ἡ διάνοια δέν εἶναι ἱκανή νά ἀντιληφθῇ πολλά πράγματα, καί νά ἀντιληφθῆτε τήν διαφορᾶν καί τās σχέσεις μεταξύ τοῦ Μονιμου Ἀτόμου, Νόμου - Αἰτίας - Ἰδέας μέ τήν μορφήν καί τήν ἔκφρασιν, ὡς Μονιμου Ἀτόμου ἑνός ἐκδύτου ἐκ τῶν ἐνανθρωπισθέντων.

Παίρνομεν ἓναν Νόμον, αὐτόν πού δίδει τό σφαιρικόν σχῆμα.

Τί εἶναι ἐκεῖνον πού ὑπάρχει μέσα εἰς τόν Χῶρον καί δοθησῶν τῶν συνθηκῶν συμμαζεύσεως, συσσωρεύσεως ὑδρατμῶν καί ὠρισμένης θερμότητος νά σχηματίζεται μία σταγῶν καί νά παίρνη ἀμέσως τό σφαιρικόν σχῆμα;

Καί μήπως κάτω ἀπό τόν ἴδιον Νόμον πού μία σταγῶν παίρνει τό σφαιρικόν σχῆμα δέν παίρνει μέσα στόν Χῶρον ἓνας πλανήτης ἓνας Ἥλιος, ἓνας Γαλαξίας, ἓνα κάποιο σχῆμα πού ὑπακούει σέ Νόμους;

Σφαιρικόν σχῆμα ἔχει καί ἓνας Γαλαξίας. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἐκλαμβάνουν ἓναν Γαλαξίαν σάν κάτι πού ἔχει μορφήν δίσκου. Εἶναι ἀτέλεια ἀντιλήψεως μιᾶς πραγματικότητος. Ἐνας Γαλαξίας ἔχει πάντοτε σφαιρικόν σχῆμα. Ἀρχίζει ἀπό ἓναν κέντρον σφαιρικόν καί ἐξελίσσεται σέ μίαν σφαίραν. Ἐξελίσσεται. Τοποχρονικῶς παίρνει μίαν ἐξέλιξιν πού ὑπακούει σ' ἓναν ἀσάλευτον Νόμον - Αἰτία πού θά μᾶς δώσῃ τοποχρονικά ἀποτελέσματα. Ἐνα ἄτομο, τί σχῆμα ἔχει; Σφαιρικόν. Καί οἱ ἴδιοι Νόμοι οἱ ὅποιοι ἰσχύουν εἰς τό ἄτομον, κέντρον καί πεδῖον ἐνεργείας, κίνησις, δρᾶσις, σκοπός, ὑπάρχει παντοῦ.

Ὁ ἴδιος Νόμος σ' ἓναν Πλανήτην σ' ἓναν Ἥλιον, σ' ἓναν Γαλαξίαν καί σέ πολλά πράγματα πέραν τούτων πού δέν ἀντιλαμβάνεται σήμερα ὁ Ἄνθρωπος.

Τί εἶναι μέσα στόν Χῶρον ὁ Νόμος αὐτός πού δίδει τό σφαιρικόν σχῆμα;

Ἐπάρχει καί εἶναι.

Ἐπάρχει. Ὅταν ὑπάρχουν συνθήκες πού ὁ Νόμος - Αἰτία θά παρουσιασθῇ σάν φαινόμενον.

Εἶναι. Νόμος - Αἰτία, θεῖα Ἰδιότης αἰώνια, ἀσάλευτος.

Τώρα, τί εἶναι ἓνα ἄτομον, ἓνα αἰμοσφαίριο, ἓνα κύτταρο, μία σφαῖρα συνηθισμένη, ἓνας Πλανήτης, ἓνας Ἥλιος, ἓνας Γαλαξίας;

Κάτι στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον πού ὑπακούει στούς ἴδιους Νόμους πάντοτε. Μέγεθος; Ὅγκος; Αὐτό τό ἀντιλαμβάνεται μία ὄντοτης ἀναλόγως τοῦ Χῶρου πού κατέχει καί τοῦ πεδίου ἀντιλήψεώς της. Διότι τόν ὄγκον ὅπως τόν ἀντιλαμβάνεται ἓνας ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά τόν ἀντιληφθῇ ἓνας μύρμηξ. Καί τόν ὄγκον ὅπως τόν ἀντιλαμβάνεται ἓνας ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά τόν ἀντιληφθῇ μία αὐτοεπίγνωσις πού μπορεῖ νά περικλεσθῇ μέσα της τήν Γῆν ὀλόκληρην.

Τό ὅτι ἔχει σταθερόν σημεῖον, εἶναι, ἡ σχέσις καί ὄχι τό μέγεθος. Καί βλέπομεν ὅτι εἰς τό ἐλάχιστον καί εἰς τό μέγεθος ὅσον ἀφορᾷ τό σφαιρικόν σχῆμα ἔχομεν στήν πληρεστάτην ἔκφρασιν τήν θεῖαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καί Παντοδυναμίαν.

Τώρα, τί εἶναι τό Μονιμον Ἀτομον, κάτι πέραν τοῦ φτωχοῦ θά ἔλεγα παραδείγματος πού δίδω;

Ποῦ εἶναι τό Μονιμον Ἀτομον, θεῖα Ἰδιότης - Νόμος - Αἰτία;

Ἐπῆρξε ἐποχή πού νά μήν εἶχε ἐκφράσει τό θεῖον Μονιμον Ἀτομον, ὁ Οὐράνιος Ἄνθρωπος τόν Ἐαυτόν του σάν Ἄνθρωπον ἐπί μιᾶς οὐρανίας σφαίρας;

Καί θά ἔλθῃ καμμιά ἐποχή μέσα στόν Χῶρον, στόν κόσμον τῆς Δημιουργίας τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον πού δέν θά ὑπάρχουν Ἄνθρωποι;

Λέγω, ποτέ. Ἄπαξ καί ὑπάρχει ὁ Νόμος ἀσάλευτος Αἰτία, τό Μονιμον Ἀτομον, ὁ Οὐράνιος Ἄνθρωπος, ἡ Ἰδέα Ἄνθρωπος, δοθεισῶν τῶν συνθηκῶν καί τῶν μέσων ἔκφρασεως τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ, θά γεννῶνται, θά παρουσιάζονται μέσα στούς κόσμους τῆς Χωρι-

στικτότητος Ἄνθρωποι. Αὐτὸ κοσμικῶς, Μακροκοσμικῶς.

Τώρα, Μικροκοσμικῶς τί εἶναι τὸ Μόνιμον Ἄτομον, πλῆον, ἔκφρασις ἀπὸ τὸν Νοητικὸν κόσμον ποῦ εἶναι ὁ Νόμος - Αἰτία, τὸ μέρος ποῦ συνδέει ἡμᾶς εἰς ὄλες μας τῆς ἔκφρασις ὡς συνειδήσεως καὶ Αὐτοεπιγνώσεως μὲ τὸν Οὐράνιον Ἄνθρωπον;

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἀτομικὸν πλῆον, Μόνιμον Ἄτομον, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ συνολικόν;

Εἶναι τὸ Βιβλίον τῆς ζωῆς μας μέσα, στὸ ὁποῖον καταγράφομεν τὸ κάθε τι.

Καὶ ἐπαναλαμβάνω, ἀποτελεῖται ἀπὸ παχυλὴν ὕλην στὴν αἰθερικὴν τῆς κατάστασιν, Ψυχικὴν καὶ Νοητικὴν. Καί, εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο μέσον τοῦ ὁποῦ κτίζονται κολλήσεις καὶ παρῶσεις. Τὸ πεδίον ἐξελίξεως τῆς προεκτάσεως, συνειδήσεως καὶ Αὐτοεπιγνώσεως, ἀπὸ τὸ πῶς χαμηλὸν σημεῖον τοῦ κόσμου τῆς Χωριστικότητος πρὸς τὰ πῶς ψηλὰ πεδία τοῦ ὄλου.

Τὸ σπουδαιότερον τώρα. Τί μᾶς προσφέρει; τὴν ὄντοποίησιν. Προσέξτε εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Τί εἶναι αὕτη ἡ ὄντοποίησις; Μήπως νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας σὰν προσωπικότητα Αὐτοεπιγνώσιν; Μόνιμη προσωπικότητα, Αὐτοεπιγνώσιν, πῶς πολὺ παρὰ τὴν τὴν προσωρινήν τὴν πρόσκαιρην, Ψυχὴν Αὐτοεπιγνώσιν; Ὑπερσυνειδητὸν Ψυχὴν Αὐτοεπιγνώσιν; Λέγω, ὄλα, ὄλα. Γιατί, ὅταν εἰσέλθῃ ὁ Ἄνθρωπος εἰς τὴν θέωσιν ὅταν ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν φαινομένων, τοὺς κόσμους τῆς Χωριστικότητος, δηλαδὴ, παχυλὸν ὕλικόν, Ψυχικόν καὶ Νοητικόν, εἰσέλθῃ εἰς τὸν Νοητὸν καὶ Ὑπὲρ Νοητοὺς κόσμους, εἰσέλθῃ εἰς τοὺς κόσμους τῶν Ἰδιοτήτων Νόμων - Αἰτιῶν, τίποτε ἀπὸ ὅτι ἔχει καταγράψει δὲν χάνεται ποτέ.

Καὶ ἓνα ἄλλο. Εἰσερχόμενοι πλῆον εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ κοσμικοῦ Μονίμου Ἄτομου, δηλαδὴ τῆς κοσμικῆς συνειδήσεως, ἀντικαθρεφτίζομεν τὸ κάθε τι ποῦ ποτέ ἄνθρωπος ἔχει καταγράψει. Καί ἡ ἱκανότης αὕτη εἶναι αὐτὸ ποῦ εἴχαμεν περιγράψει προηγουμένως σὰν Νόμον τοῦ συντονισμοῦ καὶ τῆς ἐναίσθησας.

Ὅμως, ἂν ἔχω ἓνα καθρέφτην, χάνει ὁ καθρέφτης αὐτὸς τὴν ἀτομικότητά του μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῶν εἰκόνων ποῦ ἀντικαθρεφτίζει; Καί μήπως δὲν ἀντικαθρεφτίζει ὅτι-δήποτε θέσωμεν πρὸ αὐτοῦ;

Ἰδιότης τοῦ καθρέφτου εἶναι νὰ παίρῃ φῶς εἰκόνες καὶ νὰ τῆς προεκτείνῃ.

Ἰδιότης τώρα τοῦ Μονίμου ἀτόμου ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸν Νοητὸν κόσμον εἶναι νὰ παίρῃ ἐντυπώσεις Αὐτοεπιγνώσεων εἰς ὄλα τὰ στάδια ἔκφρασεως τῆς αὐτοεπιγνώσεως καὶ νὰ τὴν μεταδίδῃ, πῶς κατὰ ὅμοιον ἀπὸ τὸν Νοητὸν κόσμον.

Ποῖα εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ του ὡς Ἰδιότης τοῦ Μονίμου Ἄτομου;

Νὰ ὀδῇ μόνον τὸ ὅτι ἀνήκῃ εἰς τὴν Μόνιμην Προσωπικότητα Αὐτοεπιγνώσιν, καὶ ἡ μόνη ἀντανάκλασις ποῦ θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἐξέλιξιν θὰ εἶναι μέσον τῆς Μνήμης νὰ ἀντανάκλῃ ὅτιδήποτε ἔχουν προηγουμένως ἀντικαθρεφτίζονται Αὐτοεπιγνώσεις μέσα εἰς τὸ παρελθόν, τὸν Χρόνον, ἀποτυπῶσι.

Νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς τὸ Μόνιμον Ἄτομον ἑνὸς ἐκάστου ὄλα εἶναι ὀρθῶς τοποθετημένα καὶ συντονισμὸς μὲ τὸ Μόνιμον Ἄτομον μὲ τὰ τρία του κέντρα τὸ Παχυλὸν ὕλικόν, Ψυχικόν καὶ Νοητικόν χρειάζεται μόνον διὰ νὰ ἀνασύρωμεν κάθε εἶδους ἐμπειρία μέσα εἰς τὸν χρόνον ποῦ ὀνομάζομεν παρελθόν, παλαιῶν ἐνσαρκώσεων;

Ναί.

Μέσα στὸ Μόνιμον Ἄτομον ποῦ εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον τῆς ἔκφρασεως, στὸν κόσμον τῆς Χωριστικότητος καὶ ἐπαναλαμβάνω, ὡς κόσμον τῆς Χωριστικότητος, ἔχω τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον τὰ Ψυχικὰ πεδία καὶ ὑποπέδια καὶ τὰ Νοητικὰ. Λέγω, τὰ πάντα εἶναι ὀρθῶς τοποθετημένα.

Ἰκανότης τῆς συνειδήσεως Αὐτοεπιγνώσεως, ἡ προσωπικότητος Αὐτοεπιγνώσεως Μονίμου ἢ προσωρινῆς νὰ ἀνασύρῃ, εἶναι κάτι ἄλλο.

Νά εἴπωμεν ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους τὸ Μόνιμο Ἄτομο πού μᾶς ἔκτισε, -- ὡς μέσον φυσικά --, τὸ παχυλὸν ὑλικὸ σῶμα τὸ συντηρεῖ τὸ διατηρεῖ, τόσον αὐτὸ μὲ τὴν Πανσοφία, Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότητα ὡστόσον καὶ ἡ Θεοῦ Λογοῦκή καὶ Ἁγιο-πνευματικῆ, εἶναι, τὸ ὅτι δυνατόν μπορούμεν νά ἔχωμεν σάν Σοφία -- Γνωσιν;

Ναί.

Νά εἴπωμεν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μας;

Ναί.

Προσέξτετε τί θά εἴπω τώρα.

Μέσα στοὺς κόσμους τῆς Χωριστικότητος ἡ ἔκφρασις εἶναι γνωσῖς ἀπὸ μέρους γνωσῖς κατὰ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολον. Ὄταν εἰσέλθωμεν ὁμως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Μονίμου Ἄτομου πέραν τῶν κόσμων τῆς Χωριστικότητος, πλέον ἡ γνωσῖς μετατρέπεται σέ ἔκστασιν, Μακαριότητα, Ἁφομοίωσιν μὲ τὴν Ἀλήθειαν.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἀναφέρω τὴν λέξιν Ἀλήθεια, καὶ αὐτὸ γιὰ νά ἀντι-ληφθῆτε σ' ὅλον τὸ μέγεθος τῆς, τὴν Ἀλήθειαν. Ὅστε, ἡ Ἀλήθεια γίνεται γνωστὴ μέσον τῆς Ἁφομοίωσης, πλήρους συντονισμοῦ, ἐνοιασθησῆς, στοὺς κόσμους πέραν τῶν κόσμων τῆς Χωριστικότητος. Πιὸ κάτω ἡ ἀλήθεια σάν ἀκτινοβολία πολύχρωμος, κάτω ἀπὸ τὸ πρῶμα τῶν κόσμων τῶν φαινομένων εἶναι Ἀλήθεια, ἡ ἀπὸ μέρους Ἀλήθεια, ἡ σχετικὴ Ἀλήθεια.

Θά συνεχίσωμεν.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".